

Arrest

nr. 168 132 van 24 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 23 mei 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 11 mei 2016 de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van 11 mei 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KOSE, die loco advocaat G. BALEANI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met

het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht.

Eveneens op 11 mei 2016 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid rationae temporis op.

De Raad merkt in dit verband op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), als volgt luidt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

Het kan derhalve niet ter discussie worden gesteld dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel is.

Het inreisverbod is geen verwijderingsmaatregel.

Daargelaten deze vaststelling werden beide bestreden beslissingen ter kennis gegeven aan de verzoekende partij op 11 mei 2016.

Uit het administratief dossier blijkt dat ten aanzien van de verzoekende partij reeds op 24 februari 2016 (deze beslissing wordt eveneens uitdrukkelijk vermeld in de eerste bestreden beslissing) een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, waarvan de vrijwillige vertrektermijn werd verlengd tot 5 april 2016. De beslissing waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd, is dus een tweede verwijderingsmaatregel. De verzoekende partij beschikte derhalve over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen, zoals overigens uitdrukkelijk in de akte van kennisgeving wordt aangegeven.

Het is niet betwist dat de bestreden beslissingen op 11 mei 2016 aan de verzoekende partij ter kennis werden gebracht. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. De verzoekende partij beschikte bijgevolg vanaf 12 mei 2016 over vijf dagen om een beroep in te leiden.

Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 23 mei 2016 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per faxbericht overgemaakt, terwijl de laatste nuttige dag 17 mei 2016 was (daar 16 mei 2016 een feestdag was). De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend op 23 mei 2016, werd bijgevolg laattijdig ingediend.

De beroepstermijnen bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet zijn van openbare orde en moeten strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer de verzoekende partij aantoonst dat zij wegens overmacht verhinderd werd tijdig haar verzoekschrift in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, "Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)" in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

In haar verzoekschrift gaat de verzoekende partij in het geheel niet in op de laattijdigheid van haar vordering.

Overeenkomstig artikel 39/82, § 4, derde lid van de vreemdelingenwet werd in de beschikking waarbij de partijen werden opgeroepen aangegeven dat de vordering manifest laattijdig voorkwam. Verzoekende partij werd dan ook in de mogelijkheid gesteld om een standpunt voor te bereiden omtrent de al dan niet laattijdigheid van haar beroep en kreeg de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdige indiening van haar beroep aan overmacht te wijten is.

Ter terechtzitting van 24 mei 2016, alwaar zij uitdrukkelijk gewezen wordt op het feit dat de vordering laattijdig voorkomt, gelet op het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de raadsvrouw van verzoekende partij dat de eerste verwijderingsmaatregel betekend op 24 februari 2016 werd ingetrokken. De Raad vindt echter in het administratief dossier geen enkele aanwijzing dat dit eerste bevel werd ingetrokken door de verwerende partij, evenmin kan de raadsvrouw dit staven. De verwerende partij ontkent dit ook ter terechtzitting. Het bevel betekend op 24 februari 2016 werd weliswaar verlengd naar 5 april 2016, in het kader van een huwelijksaangifte, maar er blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier dat dit bevel daarna nogmaals werd verlengd of ingetrokken. Er werd evenmin een beroep aangetekend tegen dit bevel bij de Raad noch blijkt dat de verzoekende partij inmiddels werd toegelaten of gemachtigd tot verblijf in het Rijk. Aldus blijft het bestaan van een eerste verwijderingsmaatregel gehandhaafd en diende de verzoekende partij na 5 april 2016 gevolg te geven aan dit eerste bevel betekend op 24 februari 2016.

Verder stelt de raadsvrouw dat een beroepstermijn van vijf dagen te kort is en het onmogelijk maakt een beroep in te dienen. Ze verwijst naar artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

De Raad wijst er op dat artikel 13 EVRM niet verhindert dat de Verdragsluitende Staten, in het kader van beroepsprocedures, voorwaarden van procedurele aard hanteren, zoals termijnen en vormvereisten, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwending uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

In de memorie van toelichting wordt met betrekking tot de termijn van vijf dagen vermeld: *"Een kortere termijn kan als een redelijke termijn beschouwd worden, aangezien de vreemdeling al eerder het nodige heeft kunnen doen om zijn rechtsbescherming te organiseren en derhalve kennis heeft van de modaliteiten die in dit verband gelden."* (Parl. St. Kamer 2013-14, nr. 53-3445/001, 9)

De Raad verwijst tevens naar wat het Grondwettelijk Hof zeer recent oordeelde in arrest nr. 13/2016 van 27 januari 2016:

"In de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid vermag de wetgever in korte termijnen te voorzien, die inherent zijn aan dat soort van procedure. Zulke termijnen kunnen voordelig zijn voor zowel de betrokken vreemdeling die snel een beslissing over zijn vordering verkrijgt als voor de overheid die een effectief terugkeerbeleid moet kunnen voeren. Dat geldt des te meer wanneer het gaat, zoals te dezen, om een vordering tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is" (B.19.3).

Het Hof stelt dat art. 47, §2 van het Handvest, art. 46, §4 van de Herschikte Procedurerichtlijn en art. 27, §2 van de verordening (EU) nr. 604/2013 enkel bepalen dat « redelijke » termijnen dienen te worden gehanteerd, en dat het EHRM, in het arrest van 27 februari 2014 Josef t. België, evenwel geen minimumtermijn heeft bepaald, maar heeft het aanbevolen in een « voldoende » termijn (« un délai suffisant ») te voorzien.

Het Hof is van mening dat *“Rekening houdend met het spoedeisende karakter dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kenmerkt, kunnen de termijnen van tien respectievelijk vijf dagen niet als onredelijk kort worden aangemerkt. Die termijnen zijn voldoende opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid redelijkerwijs als een daadwerkelijk rechtsmiddel kan worden beschouwd”* (B.19.7).

Het Grondwettelijk Hof besluit: *“Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden bepalingen niet onbestaanbaar zijn met de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met artikel 47, lid 2, van het Handvest en met artikel 46, lid 4, van de Herschikte Procedurerichtlijn.”*

De Raad stelt vast dat de raadsvrouw ook geen overmacht aanvoert, laat staan aantoont. Gelet op wat voorafgaat, toont de verzoekende partij niet aan dat er sprake is van bijzondere op de individuele zaak betrekking hebbende feiten en omstandigheden die haar in casu ontslaan van de plicht om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen binnen de wettelijke voorziene beroepstermijnen.

De exceptie van de verwerende partij is gegrond.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk ratione temporis.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. BEERNAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

M. MAES